

H.K

A
S
G
A
R
D
S
R
E
I
E
N

Å S G Å R D S R E I E N !

De kom for å "beskytte oss"! - Konge og regjering drev de i landflyktighet og ga oss quisling, den gemeneste landsforreder, foraktet like meget av sine tyske "venner" som av verden forøvrig. Tale- og trykkefriheten tok de fra oss. Vårt rettsvesen underminerte de, så vår samlede Høyesterett nedla sitt verv i protest. Fagorganisasjonene ødela de. Hansteen og Wickstrøm myrde de. Rektor Seip og tusener av våre beste landsmenn kastet de i fengsel. Angiveri, hemmelig politi og konspirasjonsleider velsignet de oss med. - For å beskytte oss? - Nei, for å terrorisere oss, kue oss, preparere oss til slaver for "herrefolket", "våre germanske brødre".

Nå har de kastet masken, og under navn av den "nasjonale arbeidsinnsats" avslørt det mest opprørende og folkerettsstridige forsøk historien kjenner på å tvinge okkuperte folk

til landsforredersk krigsinnsats mot egne landsmenn. "Nasjonal arbeidsinnsats" kalles det, mens folk i virkeligheten utskrives til tyske krigsanlegg så hele vårt næringsliv og selvbergingsarbeid blir underminert. Hvis "nasjonal arbeidsinnsats" var hensikten, hvorfor iføres da nordmenn tyske uniformer, hvorfor står de under tysk militær kommando, hvorfor kastes tiden bort til marsjering og tyske krigssanger, hvorfor fratras de utskrevne sine norske legitimasjonspapirer og settes under tysk jurisdiksjon? Hvorfor? - fordi dette ikke et øyeblikk er ment som "nasjonal arbeidsinnsats", men er et like opprørende som djevelsk nazistisk forsøk på mobilisering av hele det norske folk til krig, - til krig på fiendens side, mot egne landsmenn.

DERFOR SIER VI NEI!

vvv vVv vvv

HVOR LENGE SKAL DETTE VANVIDD FORTSETTE?

U.S.A.'s handelsdepartement har forsøkt å finne ut hva hitler hittil har kostet verden. Beregningene er ført fram til begynnelsen av dette år, og sluttsummen blir rundt regnet 400 milliarder dollar. Minskningen av nasjonalinntekten i de okkuperte land beregnes til omkring 100 milliarder dollar. Krigen skulle altså til 1. januar 1943 ha kostet 500 milliarder dollar, eller 2.100 milliarder kr. For inneværende år beregnes krigsomkostningene til bortimot 600 milliarder dollar, hvortil kommer de okkuperte lands tap i nasjonalinntekt. For å gi et begrep om hva disse summer innebærer, framholder handelsdepartementet at krigsomkostningene fram til dette års slutt, kommer til å bli 3 ganger så store som totalomkostningene for krigen 1914-18.

Her er det altså tale om kolde penger -

likesom det naturligvis dreier seg om ytterst ufullstendige og problematiske beregninger. Man får i alle fall en forestilling om hva krigen koster menneskeheten i økonomisk henseende. Bombede og nedbrente byer med alt hva de inneholder av kunst og kultur, får man legge til de direkte krigsomkostninger - i den utstrekning skadene lar seg beregne. Hertil kommer så tapene av menneskeliv og alle de lidelser krigen har ført med seg, - og hvem kan beregne verdien av dette?

En føler en uendelig beklemmelse overfor disse kalde tall, og spør seg selv: Hvor lenge skal dette vanvidd fortsette? og hva hadde en ikke kunnet bruke de pengesummer til, som krigen har slukt, til menneskehetens beste?

vvv vVv vvv

PARTIET BEGYNNER Å INTERESSERE SEG
FOR DET TYSKE BARN FØR DET ER UNNFANGET.

Besøk i en kvinneklinikk og
i et hjem for vordende mødre.

Sammen med en av ungdomslederen Baldur v. Schirachs medarbeidere besøkte Mr. Ziemer en kvinneklinikk i en av Tysklands byer hvor legene utelukkende var opptatt med sterilisering av kvinner som ansas uskikket til å føde barn. Dette arbeide er et ledd i nazistenes bestrebelse for å skape en ren og kraftig soldateravare, skikket til å erobre verden. Vi lar Mr. Ziemer selv fortelle:

Takket være hans sorte NS-uniform slapp vi inn uten noen formaliteter. Vi tok på oss legefrakker, gikk opp en trapp og kom ut på et slags galleri som var adskilt fra en sterkt opplyst operasjonssal ved en glassvegg. Nede i salen sto 6 leger og arbeidet. Pasientene ble kjørt ut og inn med jevne mellomrom. Legene gjorde raske, behendige innsnitt i hvite underliv. Sårene ble sydd igjen og pasientene kjørt vekk og ombyttet med andre. "Hva gjør de?" spurte jeg. Han svarte at de gjorde det som det tredje Rike måtte gjøre hvis det ville ha førsteklases soldater. Legene steriliserte kvinner. I over en time satt jeg og så på hvorledes kvinner ble brakt inn med alle livsfunksjoner i orden og ut igjen som tomme skall. Jeg spurte hva slags kvinner det var som ble behandlet på denne måten og fikk til svar at det var åndssvake kvinner og kvinner som ved tidligere fødsler hadde bevist at deres avkom ikke var levedyktig, kort og godt, kvinner med en eller annen feil.

På et spørsmål fra meg innrømmet han at det nok også var andre enn defekte kvinner som ble sterilisert. De statsfiendtlige som ikke hadde den rette innstillingen overfor den nye tid, ble behandlet på samme måte.

"De burde vært i konsentrasjonsleir", sa han. "Men vi anser det for inhumant å sette kvinner i konsentrasjonsleir".

Han kunne ikke nøyaktig si meg hvor mange kvinner ble sterilisert pr år. Men han

visste at i den klinikken vi var, opererte 6 leger 4 ganger i uken, og i alle større tyske byer hadde man holdt på fra 1933.

"Hvem bestemmer hvilke kvinner som skal steriliseres?" spurte jeg. "Det gjør de oppnevnte kommisjoner. De kan være ganske trygge her hersker lov og orden". - Svaret gjorde nesten ennå større inntrykk på meg enn operasjonene.

Jeg fikk et tydelig bevis for den innflytelse Partiet i NS-Tyskland utøver over barn før de er født, da jeg besøkte NSV-hjem for vordende mødre, gifte eller ugifte. NS "Volkswohlfahrt" er hitlers hjemme- og kvinnearmé. Den er organisert som den ordinære armé og har sine egne uniformer og emblemer. Under den sorterer Røde Kors, Winterhilfe og alt som har med mødre og barn å gjøre. Der finansieres ved såkalte frivillige bidrag og Parti-midler - særlig det siste. NSV's mest populære underavdeling er "Hilfswerk Mutter und Kind". Det har 60 praktfulle mødre hjem i funksjon året rundt. Her får kvinner som skal ha barn i eller utenfor ekteskap gratis opphold og pleie på Statens bekostning.

Hjemmene ligger alle sammen i natur-skjønne omgivelser borte fra storbyenes støv og larm. De gravide tar ikke sin hånd i husarbeid så lenge de er der, lager ikke mat, og kan - bortsett fra de bestemte timer de skal høre på foredrag om hitler-ideologi - ligge og døvne seg på stranden eller i gresset hvis de vil. --

Mr. Ziemer besøkte et hjem i Hartz, et tidligere luksushotell som hadde tilhørt en jøde, som nå sitter i Sachsenhausen. Han tilbrakte hele dagen i dette hjem for NS-mødre. Hjemmet var i første rekke beregnet på kvinner som skulle ha "statsbarn" (uekte barn). Som et bevis på det moralske forfall i det tredje Rike, skal vi anføre hva Mr. Ziemer forteller fra en samtale med bestyrerinnen for dette hjem.

"Utrolig nok", sa hun, "finnes det ennå den dag i dag foreldre som er så tåpelige og bornerte at de misbilliger at dotrene skal ha barn når de ikke er gift.

I slike hjem hender det at de unge piker får komplekser som igjen influerer på deres tilstand, så de ikke får så sunne barn som de burde." Bestyrerinnen uttalte videre at hele forplantningsprosessen er stilt i et nytt lys i det tredje Rike. A gifte seg, parre seg er et rent biologisk spørsmål. Undervisnings- timene i hjemmet hjalp de gifte og ugifte vor- dende mødre til å forstå hvor sundt det er å få barn, og hvor nødvendig det er å føle seg frisk og opplagt og å ha stadig intim omgang med menn. "Våre statistikker viser", sa hun, "at de fleste av de kvinner som reiser herfra meget snart blir fruktommelige igjen. Ad- skillelsen fra deres mann i flere uker, den daglige stadige tale om kjønn, den stimuleren- de litteratur vi sender med dem når de reiser, bidrar alt sammen til å få fødselshyppigheten til å stige. Og det er vårt mål."

Dette får være nok til belysning av den kjønsmoral som hersker i hitlers Tyskland. Dette syn betegner et brudd med kristendom- mens syn på dette spørsmål, og Mr. Ziemer for- teller om en samtale han hadde med en SS-mann som nettopp hadde fått sin første sønn: "Skal han døpes?" spurte jeg. Han og hans hustru var gode nazister og ikke slaver av noen kir- ke eller religion. De hadde begge gjennom- gått helseprøven før de giftet seg. Før det hadde de forsøkt å finne ut om de passet sam- men fysisk. De var blitt viet av NS-funksjo- nær i uniform: "Hvorfor i all verden skulle vi la gutten døpe? For oss er det tilstrek- kelig at vi har viet vårt liv og hans liv til Partiet og Føreren. Vi har for meget å gjøre i denne verden til at vi kan beskjefte oss med ritualer som vedkommer hinsidige verdner og som dessuten er jødiske."

Den hedenske ånd som behersker nazismen lyser også ut av en borbønn som ble lest før maten i det mødre hjem Mr. Ziemer besøkte. "Et- ter at hvitkledde pleiersker hadde båret ma- ten rundt, vendte alle seg mot et imponerende billede av Hitler som hang på veggen over et kolossalt hakekors. Kvinnene løftet høyre arm og sa i kor: "Vår Fører, vi takker deg for din gavmildhet. Vi takker deg for dette hjem. Vi takker deg for denne mat. Til deg

vier vi alle våre krefter. Til deg vier vi vårt og våre barns liv." De brakte en Guddom sitt offer. Sine ufødte barn ga de til Hitler.

Da Mr. Ziemer forlot hjemmet, ga bestyrer- innen ham et nummer av NSV's blad "Ewiges Deutschland". Her blir tyske piker gjennom fotografier og patriotiske artikler oppford- ret til å få barn i eller utenfor ekteskap. "Det er vår hellige plikt å vise oss verdige vår Fører ved å oppfylle vår bestemmelse. Med aldri sviktende mot og optimisme skal vi sva- re ja til livets krav til oss, svare ja til vårt instinktive ønske om å føde barn."

En dag var Mr. Ziemer med en NSV-søster på kontroll rundt i Berlin. Hun skulle besø- ke 4 kvinner som alle hadde vært i NSV-hjem. Barna var blitt så store at de skulle kontrol- leres. Et sted de kom til var ikke foreldre- ne hjemme. 3 barn, den eldste 4 år, lekte utenfor. "Det kan ofte være like greit at moren ikke er hjemme", sa søsteren. "Vi fin- ner da ut mer. - Hva skal du bli når du blir stor?" spurte søsteren 4-åringen. "Sturmtrup- penleiter", svarte han. "Javisst", sa søster begeistret. "Din stormtropp vil sikkert bli den beste i landet". "Jeg skal lære mine sol- dater å ta polakkene, det pakket", fortsatte gutten som sto i stram giv-akt.

I et vestkanthjem som de besøkte, var det tydelig at noe var i veien. Moren var tynn og liten og så ynkelig ut, hilste apa- tisk. Søster ba om å få se hennes lille pi- ke, men fikk til svar at hun var død for en uke siden. Søster spurte forbitret hvorfor NSV ikke var blitt underrettet om dødsfallet slik som reglementet påbød. Ikke et medfø- lende ord, ikke et spørsmål om hva barnet dø- de av. Moren så på henne med et ubeskrivelig trett og trist uttrykk. Hun unnskylte seg med at hun hadde vært syk selv, men at hun hadde meldt av den foregående dag. Søster så lettet ut. "Men, gnådige Frau, hvorfor så bedrøvet?" Moren så ikke opp. "Jeg elsket min lille pike", sa hun. Denne bemerkning foranlediget en lang skjennepreken. Moren måtte ikke sørge over den døde småpiken, men straks se til å få seg et annet barn så fort som mulig. Det ville få henne til å glemme. "Det tredje Rikes kvinner må ikke spille ti- den med bløtaktig sentimentalitet. De har arbeid å utføre". Hun tilbød seg å ordne med

opphold for moren i det hjem hvor hun hadde vært før. Hun spurte om hun ikke ville synes det skulle være hyggelig å komme tilbake dit igjen. "Å nei, å nei", sa moren bedende, "ikke der". Nå ble søster for alvor sint. "Nei, frue, dette går ikke. Vi vil ikke ha noen sorging over de døde i det nye Tyskland. Her vil vi bare ha glad forventning om kommende liv. Vi skal sende Dem til et annet hjem denne gangen, til en forandring, hvis De da ikke foretrekker å la være å reise?" Det siste var

en trussel, ikke et spørsmål. Den unge fruen rykket til. Det var angst i det hvite ansiktet nå, angst for å trosse Partiet. "Jeg vil gjerne reise", sa hun tonløst.

"Tåpelige kvinnemenneske", sa søster, da vi kom utenfor. Mr. Ziemer sa adjø til henne. "Jeg hadde fått nok", skriver han, "jeg tvilte ikke lenger på at NSV ikke slapp barna før skolen overtok dem for å fortsette utformningsprosessen".

GUTTENE FORMES.

Når en gutt er 6 år blir han tatt fra NSV og satt i org. "Pimpf", hvor han blir til han er 10 år. I "Pimpf" legger partiet grunnvol-len til den politiske utformning av gutten som fortsetter i "Jungvolk" og "Hitlerjugend". I en "Leistungsbuch" (en karakter og anmerkingsbok) blir ikke bare hans fysiske utvikling og framskritt i militærøvelser opp gjennom årene oppført, men også hans ideologiske vekst. Alt han foretar seg på skolen, hjemme og i partiet, blir overvåkt og nøyaktig ført inn i hans karakterbok.

Når Pimpf-gutten er 10 år, må han gjennomgå en meget krevende prøve for å bli opptatt i "Jungvolk". (JV.) Hvis han ikke blir opptatt, gjøres det klart for ham at det hadde vært bedre om han hadde vært død. Blir han opptatt, må han avgi løfte om at han er beredt til å dø for hitler i JV, akkurat som han var beredt til å dø for ham som Pimpf.

Den 19. april, dagen før hitlers fødselsdag, foregår ifølge NS-tradisjonen ungdomsinnvielser over hele Tyskland. Mr. Ziemer skildrer en slik høytidelighet på Schloss Markburg ved Rhin, hvor over 200 Pimpf-gutter skulle opptas i JV. En offiser talte til guttene: "Dere må bli harde, harde som jern. Føreren forlanger det. Men framfor alt må dere være beredt til når som helst å sette livet inn for Føreren - det forlanger han også. Tysklands framtid avhenger av dere. Fedrelandet trenger dere. En dag vil Tyskland herske over verden, og vår nordiske (!) kultur vil bre seg over hele jordkloden. Ungdommen i de andre land forstår oss ikke. De sier at vi oppdrar guttene våre til soldater.

Nekter vi det? Ikke på noen måte. Det er ikke gått opp for dem hvor brennende tyske gutter higer etter å bli hitlers soldater. Vi vil gjøre Tyskland til det det skulle vært for lange siden: En makt som verden skal få regne med!" - Guttene avla så ved "blodfanen" (fra partikampens første tid da en nazist ble drept i gatekampene av en kommunist og fanen ble flekket av NS-martyrens blod) eden som forplikter dem til å vic alle sine evner og all sin styrke til Tysklands frelser, Adolf Hitler.

Fra NS-gutter er 10 til de er 14 år står de i JV. Hitler og hans oppdragere skjønner seg på guttepsykologi. De utnytter alle barnas spirende følelser og instinkter. De setter alt inn på å ensrette dem, støpe dem i en og samme form, hvor de skal stivne for livet.

I en JV-klasse, hvor jeg skulle få høre på undervisningen, ønsket læreren meg velkommen med det vanlige: Heil Hitler. "Jeg er glad for at det endelig er gått opp for utlendingene", sa han, "At vi har tatt ledelsen med hensyn til oppdragelsen i verden, og at vi har noe å gi som andre nasjoner burde ta etter, hvis de skjønnte sitt eget beste". Han kommanderte klassen ut i skolegården i en liten hage bak huset. Jeg trodde vi skulle få en times anskuelsesundervisning om jord og planter, men vi hørte ikke noe om det. Læreren holdt i stedet et foredrag om den Hellige tyske jord. - "Heiliger Grund und Boden". Han pekte på jorden og begynte med skinnende øyne og sterk stemme å fortelle om all den hellige jord Tyskland hadde mistet

ved Versailles-traktaten. Om hvordan Tysklands fiender hadde plyndret landet Polen, Tsjekkoslovakia, Frankrike, England - alle hadde de på forbrytersk vis røvet hellig tysk jord. "Der finnes i dag bare een mann som kan vinne denne hellige tyske jord tilbake. Vi nevner hans navn med den dybeste ærefrykt - hvem er han?" - "Vår fører, Adolf Hitler, Sieg Heil!" svarte alle i kor. Og føreren vil vinne den hellige jord tilbake - den og 10 ganger mer! Vi skal hevne oss grundig for alle de krenkelser vi har måttet tåle av annen-klasses fiender. Og dere - dere og jeg - Vi må være oppfylt av en eneste tanke: Vi må bli de best mulige soldater for Adolf Hitler. For hvis vi er gode soldater, hvis vi gir alt for føreren, så vil vi få lønn, den største lønn i verden: Vi vil få æresglorien om vår panne og en dag oppnå det privilegium å få hvile i den hellige tyske jord som Hitlers seirende soldater".

Jeg så hvordan guttene reagerte. De sto med lysende øyne og slukte hvert ord læreren sa. Deres hjarter svulmet av helte dyrkelse. I NS-Tyskland er det det høyeste mål å ofre seg selv og dø for Hitler. På ikke-tyskere virker denne systematiske dødsdyrkelse som sadistisk perversitet. Men hvorfor enhver som er i møt Hitler vekkes hat i tyske barns hjarter.

Som et eksempel på hvor grundig partiet går til verks når det gjelder å forme tyske gutters tenkesett, skal nevnes HJ's årbok, en bok på 500 sider med svulmende lovtaler over arméen og Partiets forskjellige virksomhetsgrenser. Boken appellerer til erobringstysten hos de unge ved å minne om alle de territorier som er blitt frarøvet Tyskland. Og den forteller om NS-tyskerne i utlandet (som vi kaller 5. kolonne) hva de har måttet gjennomgå p.g.a. sin hellige tro på føreren. Disse 5. kolonisternes såkalte martyrium blir slått opp på en så drastisk måte, at selv en utlending kan forstå at det må vekke hat og forbitrelse i unge tyske gutters hjarter å lese om hvor grusomt deres landsmenn angivelig er blitt forfulgt av andre nasjoner.

En av guttene viste meg noen fotografier i boken. De var ypperlige - hver detalj var tydelig. Det var bilder av graver med

hakekors, luftegårder med fanger og galger med hengte NS-folk. Da gutten hørte at jeg aldri hadde sett fotografier av slike galger før, fortalte han meg - ikke uten en viss selvfølelse - om hvordan unge tyske NS-menn var blitt hengt opp i dem av Hitlers fiender. Det var lett å se at gutten var oppfylt av hat mot dem som hadde begått disse grusomhetene.

Etter å ha lest en del av bokens kapitler, kunne jeg ikke bebrede gutten at han reagerte som han gjorde. For hans følelser var hisset opp til kokepunktet ved fortellinger som ville vekket en hver gutts rettferdige harme. At disse historiske fakta bare ble referert fra tysk side, ble det ikke engang tillatt gutten å reflektere over. Jeg må sitere noen sider av boken (s.47 og 48) hvor Himmler kommer til et nettopp okkupert land og oppfylt av sann partiånd uttaler ønsket om å få se de menns graver som er falt for saken:

De henrettede NS-menns skriftefar forteller hvordan det hele gikk for seg: "Maitzen, vår dødsdømte kamerat, som snart skulle lide helte døden, satt taus de siste grusomme timer. Alt han ba om, var vann og sigaretter. Da han på nytt rakte hånden ut etter vannglasset, sa jeg: "Herr Maitzen, De drikker for meget vann. Vil de ikke heller ha et glass øl? Jeg vil så gjerne drikke et glass øl med Dem." - "Det er det samme hva vi drikker nå" sa han åndsfraværende.

Tunge fottrinn nærmet seg. "Herr pastor, jeg tror tiden er inne" sa han rolig og reiste seg. Døren gikk opp - 3 sortklede bødler sto utenfor. Maitzen så foraktelig på dem, rolig og uredd. Det var stille i rommet som i en grav. Bare det tikkende vegguret målte ubønnhørlig de siste minutter for denne mann som gikk sin ufortjente død i møte, oppfylt av en ubøyelig NS-kampånd - den ånd som en dag vil komme til å beherske verden.

Siste akt i det forbryterske drama var kort. Vi gikk raskt gjennom den mørke korridor og ut i dødsgården. Mot den truende himmel så vi mishandlede lik dingle i 3 galger - det var de NS-martyrer som var hengt

før Maitzen. Den 4. ventet på ham.

Maitzen gikk fryktløs mot galgen. Bødlen steg opp de tre trinn på baksiden av den. De to håndlangere grep offeret, en på hver side. Alt var dødsens stille. Fra bødlen bak galgen lød ordren, kort og skarp "Opp med ham". Morderne løftet den uskyldige opp, bødlen la strikken om halsen på ham "Ferdig". Håndlangerne slapp det tunge legeme og dultet i lystig raskap til det så det ble hengende og dingle. Samtidig holdt bødlen for Maitzens nese og munn for at han ikke skulle skrike. Men til tross for det klarte vår tapre kamerat å framstøte et siste "Heil hitler". Det hele var over. Lnda en helt var død for vår sak, myrdat av det nye Tysklands fiender. Men vi som er tilbake, hva vil vi gjøre? Vi vil hevne, hevne, hevne! -

Hvordan dusinvis av lignende, like detaljerte historier som denne, som alle appellerer til de mest primitive og dyriske instinkter, i lengden må virke på 10-års gutter, overlater jeg til barnepsykologene å bedømme.

Jeg har alltid vært nysgjerrig etter å få vite hva gutter i heltedyrkningsalderen lærte om hitler selv. Det eneste jeg visste var at alle Tysklands lærere hadde ordre om at hitler skulle tilbes som en guddom, og at han skulle kalles Tysklands frelser.

En av guttene ga meg en bok som het "Heil unserm Führer", og som var utdelt i mer enn 985.000 eksemplarer, sa han. hitler hadde personlig tilrettelagt den for 10 - 14 års gutter, som en sann og anbefalelsesverdigg biografi over ham selv.

hitler, østerikeren, hitler folkefører, hitler, den maktsyke opportunist, er i denne offisielle biografi blitt en mann med glorie om sitt hode, en kriger med en helgens sjel, en fører hvis panne er kysset av gud. Også ved andre leiligheter fikk jeg anledning til ved selvsyn å konstatere hvilken makt NS har over ungdommen. Jeg var innbudt til å overvære sommersolhvervsfesten (Sonnenwende) på det berømte Bloksbjerg - Brockenberg i Hartz.

Høytideligheten begynte etter solnedgang. Guttene satt i ring omkring et svært St.Hans-bål og hørte i over en time andektig på forskjellige troppsførere som talte til dem om NS og om hvilket privilegium det var å få vie sitt liv til den som var alles Frelser, adolf hitler. Nå og da fikk guttene ordre om å reise seg. De danset da rundt bålet og sang. Det hele virket primitivt og hedensk.

Litt før 12 steg ungdomslederen selv opp. "Gutter", sa han, "nå nærmer solhvervstimen seg - den hellige timen. For hitlers gutter har den bare een mening. I denne timen, da jorden er nærmest solen, når den offerer seg selv til solen, er vi bare opptatt av en eneste tanke, vi må være nær vår sol, adolf hitler. Reis dere gutter". De reiste seg og rakte armene opp i hellig begeistring. Under rullende tro mevirvler gjentok de 14-års guttene ungdomslederens ord: "Jeg vier mitt liv til hitler. Jeg er beredt til når som helst å ofre mitt liv for hitler. Jeg er beredt til å dø for hitler, vår frelser, vår fører. Stillhet fulgte etter eden. I sommernatten svulmet de unge guttenes sinn av en heltedyrkelse verden aldri har sett make ti

HITLERJUGEND.

HJ-guttene har vanlig skolegang hver dag fra kl. 8 til kl. 1. Sport og gymnastikk er det vesentligste, men de har også kjemi hvor de lærer om eksplosive stoffer og om gassarter som kan komme til nytte under flyangrep. Men videre har de høyere matematikk og et fremmed språk. (I de siste år har det vært engelsk, da tyskerne til stadighet har trodd de skulle få bruk for det.) Undervisningsminister Rust peker på hva det er hensikten å

fibringe elevene gjennom de forskjellige fag. I biologiundervisningen gjelder det f.eks. å opplate elevenes øyne for at likestilling i naturen over hodet ikke eksisterer. NS-staten har gjennom sine raseforordninger gjort det mulig for naturens lov, den sterkestes rett, å funksjonere som den skal. Elevene lærer hvordan de skal bli dyktige kolonisateurer - i Afrika. Ved hjelp av HJ vil Tyskland en dag bli verdens eneveldige hersker, blir det hamret inn i elevene.

Alt hva guttene foretar seg må være bevisst og tjene en hensikt. I en raselæretime hørte Mr. Ziemer læreren inntrengende oppfordre guttene til bare å pleie kjønslig omgang med sunne piker av ren arisk avstammning. Alt annet var spilt tysk energi.

Foruten skolen har HJ noe de kaller Ge-ländesport, d.v.s. militærmanøvre som varer omkr. 10 dager. Lærerne her er erfarne SS-folk. Mr. Ziemer fikk tillatelse til å delta i en av HJ's feltmanøvre og var en gang vitne til hvordan en "fange" ble brakt inn til "hovedkvarteret". Hendene hans var bakbundet så stramt at håndleddene var svulne. Han var knebløt og øyenene var klistret igjen. Hans fangevoktere slo ham med knyttenever og skjelte ham ut med de verste skjeldsord. Mr. Ziemer tillot seg å antyde at gutten så ut som han led. Troppsføreren så foraktelig på ham og sa at dette var krigsøveiser og ikke kaffe-slåberas for gamle kjerringer. Det var bare bra at guttene vennet seg til å se menneskelige vesener ha det vondt. De ville få nok av det når Tyskland for alvor gikk løs. Han for sin del håpet bare at han snart ville få en virkelig fange mellom hendene, en fransk-mann, engelskmann eller russer.

Alle guttene var utstyrt med plastiske EJ-kart i 4 farger hvor hvert høydedrag og hver liten kregruppe kom tydelig fram. Troppsføreren nevnte at de hadde spesielle marsj-karter for så godt som alle land i verden.

Fra 14 til 17-års alderen står guttene i HJ, og før de difinitivt blir opptatt i arméen, plikter de som 17-åringer å avtjene et arbeidsår. Det er anledning til både når de skal avtjene arbeidsåret og senere når de står i arméen, å søke om permisjon til å studere. Ved universiteter og høyskoler står administrasjonen, undervisningsmetodene og all politisk aktivitet under kontroll av Partiet gjennom Ministeriet for undervisning og oppdragelse. Studentenes virksomhet blir ledet og overvåket av NS-studentersamband, hvis tallrike spioner samler opplysninger om lærere og elever i alle disipliner. P.g.a. det uhyggelig utbygde spionasje- og kontraspionasjesystem blant studentene, er selvsagt det glade kameratskap og den gode studentånd borte. I stedet hersker der utrygghet og den ytterste mistenksomhet på alle hold.

Semestrene blir stadig kortere for at

studentene skal få mer fritid til overs for "politisk aktivitet". Baldur von Schirach uttalte ved en studenterhøytidelighet at ved tyske universiteter drøftet man ikke filosofiske og metafysiske emner. Det nye Tyskland var handlingsland. Det er ingen kontroll med hvorvidt studentene går på forelesninger eller ikke. Bare de er der første og siste gang i semesteret, får de en bevitnelse i sin "Studentenbuch" av professoren i vedk. fag at de har fulgt hans forelesninger. Hvis studentene vil fram i Partiet, eller de vil ha en god stilling, går de på de professorers forelesninger som er de mest innflytelsesrike i NS. Den vitenskapelige forskning som får optok en så bred plass i tysk universitetsliv, er begrenset til bare å gjelde Ersatz-materiell og annen krigsviktig produksjon.

I Tyskland er det skikk og bruk å avslutte vårsemesteret med en utflukt. Jeg vil avslutte min beretning med å fortelle om den siste jeg var med på. Sammen med et følge på 30 mannlige og noen få kvinnelige tyske studenter dro jeg, som eneste utlending, av sted på den lange planlagte utflukt. Alle var i høy stemning. Etter å ha streifet om hele dagen, kom vi ut på ettermiddagen til en ensomt beliggende plass i skogen. Her ropte stormtroppleder Frantzen, en 25-åring som hele semesteret hadde fungert som en slags leder for studentene, at vi skulle slå oss til.

Litt før solnedgang samlet han alle rundt seg og holdt et glødende foredrag om den tyske rases renhet, nyordningen og om hitlers hellige ideologi, som hadde avløst alle religioner og tidligere ideologier. "For å vise hvor vi forakter alle andre religioner i verden", skrek han, "vil vi avslutte dette semester med en høytidelig akt. Det vil gjøre inntrykk på oss alle å se hvordan lid og ødeleggende skal bli enden for en hver som ikke har samme tro som oss". Med en dramatisk bevegelse dro han fram en del bøker av ryggsekken sin. Han nevnte titlene på dem. Den første var Talmud - "en motbydelig bok for en motbydelig rase". Han spyttet på den og sendte den rundt til alle studentene som etter tur også spyttet på den. Da boken kom tilbake til Frantzen,

la han den på en liten kvisthaug han hadde gjort ferdig til bål. - Den neste boken var Koranen, som fikk samme skjebne. Deretter kom et bind av Shakespeares verker, Versailles-traktaten og en Stalin-biografi. Den siste bok var Bibelen. Det ble med ett meget stille i skogen. Frantzen løftet stemmen og sa med armen løftet til NS-bilsen: "Slik be-

handler vi alle som utfordrer oss!" Han satte sigarett-tenderen bort i kvisthaugen og tentde på. Tykke mørke skyer krøllet seg opp. Gruppen reiste seg og sang med glød Deutschland-lied og Horst Wesselsang. Semesteret var slutt. Også jeg var ved veiens ende. Jeg hadde fått nok av dette system, hvis kjerne og mål var død og tilintetgjørelse.

PIKENE FORMES.

Småpiker i Tyskland er Jungmädels til de er 14 år. Som JM lærer de det som Partiet anser for nødvendig som oppdragelsesgrunnlag, og da først og fremst hva deres viktigste oppgave i det tredje Rike er: Å avle sunde og mange barn. Undervisningen i alle kjønsspørsmål blir tatt opp på et meget tidlig stadium og foregår på den mest utilslørte måte.

JM har sin egen uniform, hvite bluser og blå foldeeskjørt, bomuldshalstørkle med treninger med troppens emblemer. I alminnelighet går de barhodet. - Staten er fortrinnsvis interressert i deres fysikk. Det forventes av JM at de skal holde sine kropper i form og være faste i troen på at Adolf Hitler er Tysklands frelser.

Jeg spurte om jeg kunne få vite litt om pikenes oppdragelse i det tredje Rike. NS-skolemannen jeg henvendte meg til, kunne ikke fatte min interesse for dette spørsmål. Lærer JM å lese og skrive og kanskje å tegne litt, mente han det kunne være nok. Hovedmålet ved deres oppdragelse er jo likevel å lære hvordan de skulle få friske barn. Det gamle sludderet om at piker ikke skulle vite noe om sin biologiske utvikling var et typisk utslag av demokratisk hykleri og snerpethet. Piker skal læres opp til å se på forplantningsprosessen som den naturlige oppgave i deres liv. NS's bredt anlagte kjønslivsundervisning har allerede ført til utmerkede resultater, sa han. I det tredje Rike setter nå kvinnene all sin kjønnsenergi inn bare for partiet.

I folkeskolen går undervisningstiden hovedsakelig med til timer i husarbeid, raselære og gymnastikk. NS-parader og partiarbeid avløser skolegangen. Alle lærer hva Hitler

sier og tror, og hva det kreves for å bli gode mødre og husmødre.

En dag kom jeg inn i en klasse hvor lærerinnen sto og pekte på et stort veggmålt over Tyskland etter Versailles. Landet omkring den polske korridor var farget sterkt rødt.

"Polakker", sa lærerinnen med vennelse og forakt i den skarpe gjennomtrengende stemmen, "tsjekker, franskmenn, die Engländer! Alle er like motbydelige. De hater alle sammen Tyskland fordi det igjen er blitt sterkt og mektig. Vi skal vise dem! De skal alle sammen slettes ut fra jordens overflate. Dyr - det er de. Dyr!" Så la hun i samfulle 20 minutter ut om de fryktelige skjendselsgjerninger som særlig polakkene etter hennes utsagn skulle ha begått overfor tyskerne, hvordan de hadde myrdet og røvet og plyndret i den polske korridor, som egentlig var tysk.

Barna satt som fjetrøt. Da timen var over, var det ikke en av dem som ikke var opptendt av hat mot polakkene.

"Leke", sa hun, "De mener tossete leker som ikke tjener noen hensikt. Nei, det har de ikke. Livet er for alvorlig til at en kan leke det bort." - "Men vi leker da frøken", avbrøt lille Lore, som sto ved siden av oss. "Forleden dag lekte vi spioner!" Lærerinnen smilte anerkjennende og sa til Lore at det var utmerket at de øvde seg til at de skulle bli spioner for alvor. Lore strålte opp ved tanken på at den tid ikke var langt borte. -

Tyske småpiker har aldri fri. De går på skole fra 8 til 1. Om ettermiddagen har de gymnastikk og partiplikter, og om aftenen er de på "Heimabende" i hovedkvarteret hvor de hører på foredrag om NS og kjønnsproblemer. Lørdag og søndag er de på utflukter, organisert som militærøvelser. En søndag formiddag jeg var på tur i omegnen av Berlin, hørte jeg plutselig skrik og skral. En flokk småpiker på 10-12 år i uniform, kom farende forbi. De løp etter en liten tykk anpusten pike som var grå i ansiktet av redsel. "Ta henne, stinkdyret. Roppe de. En av de største pikene fikk fatt i flettene på den forfulgte og dro til så barnet falt storskrikende over ende. Alle de andre kastet seg over henne, gne henne i ansiktet med jord, slo henne og spyttet på henne.

Jeg så meg om etter troppsføreren, men hun var ikke å øyne. Jeg gikk bort til dem. "Men småpiker, hva skal dette bety?" spurte jeg. De holdt opp å slå, og offeret satte seg hikstende over ende og spyttet jord. De svarte alle sammen i munnen på hverandre at Anna var en dritt, en forbryter og en upatriotisk jente, som var uverdigg til å bare uniform. "Hva er det da?", spurte jeg. "Hun har fornærmet Mariés søster som skal ha en liten. Anna sa at det var galt av henne å få en liten når hun ikke er gift... Akkurat som om ikke føreren har sagt at alle tyske piker skal ha barn, enten de er gift eller ei." -- Anna var ingen god NS-Jungmadel når hun kunne si noe sånt. Men de skulle lære henne! De skulle denge henne til det ikke var pip i henne, og så skulle de trekke uniformen av henne.

I dette øyeblikk kom troppsføreren. I et nu oppfattet hun situasjonen. Hun sa til småpikene at de hadde vært flinke og gjort sinplikt, men at nå skulle hun ta seg av Anna. Flokken forsvant. Det siste jeg så av dem, var at troppsføreren trakk lille Anna med seg etter fletten.

En dag jeg var ute på biltur utenfor byen, fikk jeg øye på en flokk piker i uniform. De sto ved veikanten, bøyd over en Jungmadel som lå stønnende i gresset. Jeg stanset bilen og spurte om det var hendt en ulykke? Troppsføreren sa at en av pikene plutselig var blitt dårlig, hun var redd det

var blindtarm - om jeg kunne kjøre dem til Berlin. Jeg fikk dem opp i bilen og kjørte så fort trafikken tillot det. Den syke stønnet og ynket seg og hadde tyensynlig store smerter. Troppsføreren spurte om det var kommet plutselig. Nei, hun hadde hatt det vondt hele dagen. Hvorfor hun ikke hadde sagt fra? Stønnende sa hun at hun ikke ville være noen pyse. Hennes far sa alltid til henne at hun ikke måtte gi etter for smerter. Om morgenen hadde han skjent på henne og sagt at hun fikk ta seg sammen og glemme den lille maven sin og i stedet beflitte seg på å være sterk og hård for føreren. Da jeg ringte til hospitalet om aftenen for å høre hvordan det var gått med operasjonen, svarte de at barnet var død en time etter at det var innlagt. Jeg ringte til hennes hjem, hvor jeg fikk snakke med en tante. Hun takket meg for hva jeg hadde gjort, men sa at jeg ikke behøvde være bekymret for foreldrene, de ville snart komme over det. Barnet var jo død i uniform som en ekte soldat - for føreren.

BUND DEUTSCHER MADEL.

Alle tyske piker mellom 14 og 22 år må være medlem av Bund Deutscher Madel. Fra det øyeblikk de får sin BDM-uniform, skal een tanke være altherskende hos dem: Hva kan jeg gjøre, hva kan jeg lære, hvorledes skal jeg leve for å bli mest mulig skikket til å fylle min store oppgave: Å bli mor til hitlers framtidige soldater. Når pikene er 18 år, er de forpliktet til å avtjene sitt "Land-Jahr". De bor da i store BDM-leire, i baraker eller i ominnredede gamle bondegårder. De står opp kl. 6 om morgenen, begynner dagen med gymnastikk i det fri, lager selv sine måltider, hører på NS-foredrag og trenes ellers i alle slags meget krevende sportsøvelser. En av deres viktigste oppgaver er å hjelpe bøndene på gårdene i omegnen med innen- og utendørs arbeid, ofte tungt og meget anstrengende. Aftnene går med NS-foredrag om kvinnens oppgaver i det tredje Rike.

To ganger om uken hadde de unge piker fri. "Hva gjør dere da?" spurte jeg. "Vi

går tur", så en lyshåret valkyrie og smilte. Jeg visste at ikke langt borte lå en arbeidsleir med unge, varmblodige gutter, noen år eldre enn pikene. Men det ble aldri påtalt at gutter og piker var sammen.

Akkurat den dagen jeg var i BDM-leiren hadde bestyrerinnen det spesielt travelt fordi noen av de unge pikene skulle reise. Jeg uttalte min forundring over at de skulle reise midt i den travleste våronna. "De skal hjem og få barn", sa hun. "De som blir fruktsommelige mens de er på Landjahr, har krav på særlig partiunderstøttelse".

Et skarpt fløytestøt kalte pikene til "kroppsovelser". Vi gikk bort og så på dem. De stilte seg opp på geledd, barbert i det dype, bløte gresset, bare iført en tynn kortermet hvit bluse og meget korte shorts. De bøyde seg og strakte seg, strøk med hendene kjelent over brystene og hoftene og gjorde etter lærerinnens anvisning en rekke sansepirrende bevegelser. Hvis ikke de unge pikene dirret av sanselighet med hver nerve i sin kropp etter et kvarter med disse øvelsene, kunne de ikke være normale.

En dag var jeg til stede ved en av de obligatoriske timer i raselære på pikeskolen. En fanatisk utseende lærerinne holdt foredrag om "moral". Etter hva hun sa, eksisterer det over hodet ikke moralske problemer i Hitlers Tyskland. Føreren ønsker, at hver kvinne, hver pike skal føde barn, d.v.s. soldater. Selv var hun rede til når som helst å få et barn, skjønt hun ikke var gift. Staten ville ta seg av det. - Hitler og hans skoleautoriteter vil at BDM-pikene skal få barn, men de tillater ikke at gutter og piker går på samme skole. Piker skal ikke ha samme oppdragelse som gutter. Piker skal lære å bli mødre for Hitlers soldater.

Gutter skal lære militærvitenskap, militærgeografi, militær ideologi. Jeg diskuterte en dag fellesskolen med en høyere tysk skolemann. Han mente det var å spille tiden å prøve å drive piker fram til samme åndelige nivå som gutter. Han innrømmet at det nok fantes kvinner som på deres felt kunne tenke like klart som menn. Men det tjente ingen som helst hensikt. Gutter som på skolen holdt på med flyteknikk og høyere matematikk,

skulle ikke distraheres ved å ha piker i klassen. Alt til sin tid: Gutter skulle ha piker når de trengte rekreasjon.

"Alle piker", sa han, "skal før de er 16 år, vite nøyaktig beskjed om hva det vil si å bli mor, så de kan innrette seg deretter. Men hvorfor i all verden skal de streve med å lære høyere matematikk, litteraturhistorie etc.? De kan få barn uten den slags kunnskaper". - Føreren har selv i "Mein Kampf" trukket retningslinjene opp for den kvinnelige oppdragelse: "Hovedvekten skal legges på den fysiske trening. I annen rekke kommer den åndelige opplæring. Det eneste en skal holde seg for øyet når det gjelder pikers oppdragelse, er at de en gang skal bli mødre". Det er illustrerende nok at guttenes oppdragelse er viet 30 sider i "Mein Kampf". På piker er det spandert 7 linjer. "Det viser tydeligst hva som er viktigst", sa skoleautoriteten til meg.

På en BDM-skole fikk jeg en dag bestyrerinnen til å redegjøre for undervisningsplanene. Hun fortalte at hver klasse på skolen og på alle pikeskoler er bygd omkring et hovedfag "Frauenschaffen". Det er oppdelt i flere fag, håndarbeid, husstell og det viktigste av alt: "Pflegekurse", som omfatter raselære, rasehygiene, et inngående studium av kjønnsorganene, såvel de mannlige som de kvinnelige, unnfangelsen, fødsel, spebarnstell og familievelferd. Hun sa at føreren har gitt ordre om at unge piker skal læres opp til å forstå at en ung pikes kropp er viktigere for Staten enn hennes ånd. Føreren vil at unge piker skal være stolte av kroppen sin, og at de skal læres opp til å bli interessert i, ikke bare i sine egne legemer, men også i guttenes, kjarestenes. -

Bestyrerinnen ga meg før jeg gikk, en BDM-statistikk, som er av interesse, fordi den viser hvor bredt anlagt NS-ungdomsarbeidet er, og hvor stor vekt det legges på å utbygge det videre: Så å si alle tyske piker mellom 14 og 22 år står i BDM. Hvis de unnsår seg for å være med, betraktes de som statsfiendtlige (og da, ve dem!) BDM utdanner sine egne ledere. Det er spesielle lederskoler over hele Tyskland, og lederne utdannes meget omhyggelig etter et av Partiet

detaljert utarbeidet regulativ. Det er også egne skoler for utdannelse av raselærerinner, ca. 1.300 blir her uteksaminert årlig. Foruten disse fagskoler gis det i "Akademie für Leibesübung", i Berlin, kurser for dem som vil opp i toppstillinger. Ca. 500 BDM-ledere avlegger årlig denne meget krevende eksamen. Jeg spurte om jeg kunne få anledning til å være til stede ved et av kursene i akademiet, men fikk til svar, at selv med min anbefalingskrivelse fra undervisningsministeren var det umulig. Undervisningen var utelukkende for kvinner.

Noen tid etter fikk jeg et nytt innblikk i BDM-pikenes mentalitet. Jeg kom tilfeldigvis en måneskinsaften til en av Tysklands eldste byer, det idylliske Trier, hvor jeg gikk opp for å se på ruinene av det gamle romerske amfiteatret som ligger der. Det var ikke så øde og forlatt som jeg hadde ventet. Ute på arenaen danset 20 - 30 BDM-piker i full uniform. De sang, ropte, bøyde seg og hilste. De så ut som en stamme av ville.

Nysgjerrig gikk jeg ned til dem for å

få vite hva de holdt på med. Da de fikk øye på meg, stoppet de brått og ropte ergerlig at jeg skulle gå min vei, jeg hadde ikke noe der å gjøre. Jeg anstillet meg som en uvitende utlending og fikk til slutt etter mange parlamenteringer ut av dem, at det var en innvielsesceremoni de holdt på med. De fortalte meg at den var til ære for Horst Wessel. Han var en tysk martyr, som var død for Partiet, og føreren hadde gjort ham til helgen. Nå påkalte de hans ånd for at han skulle gjøre dem til gode nazister og føreren verdige.

Men jeg skjønnte at de skjulte noe for meg og spurte videre. Til slutt slapp det ut av dem: Føreren forlangte av alle BDM-piker at de skulle bli mødre til framtidige soldater. Men sett at noen av dem ikke kunne få barn? Å være ufruktbar er det værste som kan hende en tysk pike - verre enn døden. Horst Wessel - NS-helgenen - skulle beskytte dem mot det. Derfor påkalte de på denne dagen - Horst Wessels fødselsdag - hans ånd. Han (den nevrotiske slyngelen) skulle hjelpe dem til å bli fruktbare.

DE UDUELIGE BARN.

Partiet beskjeftiger seg ikke bare med de sunde, sterke guttene som står i ungdomsorganisasjonen.

"Vi er ikke som vi var i 1918", sa en funksjonær i NS-helseavdeling til meg. "Vi er sterkere og hårdere. Vi kvitter oss med sveklignene våre". - "De mener at De dreper dem De ikke har bruk for?" - "Dreper, ... Det er også et ord. Partiet er ikke interessert i individer, men i rasen. NS ser stort på tingene. Individet må være villig til å ofre seg for rasen. Hitlerjugendguttene avlegger ed på at de vil dø for hitler - pikene gjør det samme. Rasen må ikke vike tilbake for å kvitte seg med syke eller defekte individer."

Han beroliget meg med at de stakkars ulykkelige undermåls barna fikk en lett, ja en kunne nesten si skjønn død. Han visste om tilfeller hvor barna selv hadde bedt om å få dø for hitler. De var jo klar over at de ikke kunne få dø for ham som soldater, og så

ba de om de kunne få dø for ham i "hitler-kammeret". - "Hva er det?" spurte jeg. Han sa at det var et lite hvitt hospitalsrom hvor de av naturen handicappede barn la seg inn og sovnet for bestandig. Han spurte om jeg ville se ett. Jeg sa ja.

På veien til hospitalet uttalte han som sin absolutte overbevisning at snart ville ikke et menneske så meget som trekke på øyenbrynene når de hørte at et abnormt barn eller en slitt gammel olding var gått inn til hvilen i "hitler-kammeret".

Han understreket at alle idiotbarn i Tyskland var over 7 år gamle. Jeg oppfattet ikke straks hva han mente: At det var 7 år siden "Erbgesundheitsgesetz" var trådt i funksjon.

"Hva gjør dere med dem som er over 7 år?" spurte jeg. - "Partiet gir dem en sjangse. De får leve til de er 10 år. Til den tid vet man om de kan gjøre nytte eller ei. De

som er så pass at de kan bli gatefeiere eller utføre annet enklere arbeid, blir sterilisert for å hindre at de formerer seg, og blir satt i arbeid. De kan selvsagt aldri tjenestgjøre i arméen."

Vi kom til en stor grå stenbygning, en "Erbshof". I en sal satt da 100 åndssvake gutter ved lange bord uten duk og spiste. Da oppsynsmannen fikk øye på oss, sa han i skarp kommandotone en ordre - somtill fanger. Guttene kom seg med møyen på bena og ropte et slags Heil hitler - det mest unusikalske jeg noen sinne har hørt.

"Ja, her ser De idiotskolen vår", sa min ledsager. "Er det ikke en gyselig flokk. - Tenk for en kontrast til våre sunde tyske barn. Det er jo bare å spille tiden å holde på med disse. De er stumme vitner om hvor slapt republikkens system var, som tillot at den slags rask kom til verden". Guttene fram-bød ikke noe opploftende syn der de satt som dyr.

Vi inspiserte noen verksteder hvor de åndssløve var beskjeftiget med kurvfletting og annet lettere håndarbeide. - Jeg spurte om det ble gitt undervisning i hitler-ideologi her også, og fikk til svar at barna lærte så meget som deres formørkede forstand kunne oppfatte. De fleste greide i alle fall å lære å si Heil hitler.

Min ledsager førte meg til en liten avsidesliggende hytte som så ut til en gang å ha vært en redskapsbod e.l. Den var hvitmalt og virket meget proper. Inni var det et lite rom, også skinnende hvitt. En smal hospitalsseng, et medisinskapp og noen tabeller på veggen var det eneste utstyr.

"Er det her det foregår?" spurte jeg. "Ja, dette er hitler-kammeret" - "Hvor ofte skjer det?" - "Det er forskjellig. Imellom flere ganger i måneden." - "Hva sier foreldrene?" - "Foreldrene får tilsendt en erklæring fra NS-helseavdeling, som de underskriver, om at de overgir barna i Statens varetakt." - "Hvis de nekter?" - "De nekter ikke"

v v v v v v v

ETTERSKRIFT:

Den amerikanske bok er som et Mene tekel til alle norske i denne tid da NSUF-ungdomstjeneste og kvinnelig arbeidstjeneste er på trappene. For hva viser den oss? At nazifiseringen av ungdommen er et farligere våpen enn alt hva nazistene har til sin rådighet. Hvorfor? Fordi dette djævelske system forkvakler og forgifter barna, ødelegger det dyrebareste i dem, deres sunde, naturlige instinkter, som det framfor alt gjelder å verne og rodde gjennom denne ulvetid. Hvis barna forråes og mister evnen til å skjelne mellom godt og ondt, hva har da vår kamp nyttet? "Hva gagnar det et menneske om han vinner den hele verden, hvis han tar skade på sin sjel?" Det er barnas sjel som er i fare! La budstikken gå fra hjem til hjem!

REDD BARN! NEKT Å SENDE DEM PÅ UNGDOMSTJENESTE OG KVINNELIG ARBEIDSTJENESTE - HVILKET OFFER DET ENN SKAL KOSTE DEG! BARNAS SJEL ER NORGES SJEL!

v v v v v v v

(SEND HEFTE VIDERE TIL ANDRE SÅ SNART DU SELV HAR LEST DET!)